

תעופה

חוג הסרטן

הידורות בין שני הצוותים החיה באוויר ונמשכה ככדא

ידידות בין שני צוותי-אוויר שלמים, השייכים לשני לאומים שונים, אינה תר-פעיה הדירה, אך זה קרה באופן ספונטאני לפני השבתה, כאשר צוות של אל-על טס במטוס לופטהאנזה מפראנקפורט ל-ליסבון, כדי להטיס משם מטוס ישראלי ללוד.

הצוות הגרמני המארח והצוות הישראלי האורח מצאו חן זה בעיני זה ממבט רא-שון, הדיילות, הטייסים ואפילו הקפטנים הכירו איש את רעהו והתיידדו.

כשהגיע המטוס לליסבון, עורר מישו את הרעיון: מדוע לא לאכול יחדיו בני-רה הפורטוגלי?

ההצעה נתקבלה בהתלהבות. פקיד-הקב-לה בבית-המלון סיפק כותב מים מי-עדה טובה, בעיירת-הקייט הסמוכה קש-קייט, ושני הצוותות השלמים נסעו לשם. סרטן ממוצע. המשך הסיפור עצוב יותר.

המיטעדה היתה חביבה, האורחים הת-עניינו בסרטנים, והמלצר הסביר כי מחיר הסרטנים נקבע לפי מישקלם. כמחצית המטובים הומינו סרטנים, השאר העדיפו מנות אחרות.

כאשר נסתיימה הארוחה, וליבם של 12 המטובים היה טוב עליהם, נתבקש החש-בון, העיון בו היה מדהים: כל אחד מן הסועדים נדרש לשלם כמאה דולאר (1600 ל"י) עבור חלקו בסעודה.

אחד הישראלים, ספרדי לפי מוצאו, ני-סה לדבר עם בעל-המקום בפורטוגלית רצוצה. זה עמד על כך שמישקל הסר-טנים מצדיק את המחיר. הישראלי הציע הצעה פשוטה: יובא-נא סרטן ממוצע אחד, לדוגמא, ויישקל לעיני כל. בעל-המקום סירב.

"אם כן," אמר הישראלי, "קרא למיש-טרה. אנחנו לא משלמים."

הגרמנים הסכימו עם הישראלים, והכל המתינו לבוא השוטרים. אלה הובילו את שני הצוותים אל תחנת-המיטרה הוודיעו להם שהם עצורים.

הזמנה למושפט. הצוותות התקשרו עם מלונם, ביקשו מן הפקיד שם להת-קשר עם מנהל-התחנות של לופטהאנזה ואל-על בליסבון. כעבור זמן הופיעו במקום שני דיפלומטים, גרמני וישראלי, ושיחררו את אורחיהם בערבות, עד למישפט.

בינתיים לא שולם החשבון, ואנשי אל-על מצפים להזמנה בפורטוגל. הם מקווים ש-בבוא העת שוב לא תהיה שבתה, שתמנע מהם להופיע.

רעות

השובה לגברת אוזיק

עוד לפני הצי שנה

לא היה העיתון מעז

לפרסם מיכתב מסוג זה

סינתיה אוזיק היא יהודיה אמריקאית. היא גם בת-דודתו של אימרי תל-אורן, הצעיר בן ה-14 שנהרג במעשה-ההוועה ב-כביש-חיפה. היא ישבה וכתבה, מיכתב ל-דובר צבאי פלסטיני, והוא פורסם בעיתון ניו-יורק טיימס.

בכך לא היה כל דבר חריג. הטיימס הניו-יורקי הוא פרו-ישראלי קיצוני, ו-פירסם פעמים רבות מיכתבים של יהודים נגד אש"ף, החידוש היה בהמשך.

ב-26 במארס פירסם אותו עיתון, "תשור-בה לעלמה אוזיק" — גם הוא כתוב בידי יהודי. קשה להאמין כי העיתון היה מפר-סם מיכתב כזה לפני חצי-שנה. עצם ה-פירסום מעיד על השינוי הגדול שלו ב-דעת-הקהל האמריקאית, וביכללה הוחר-דית, כלפי ישראל.

המיכתב היה כתוב בידי עורך-הדין היהודי תומאס אשר מושינגטון, והוא עטר בתמונה גדולה של זקנה לבנונית, העומדת ליד הריסות ביתה כפרבר ביי-רוח, אחרי הפצצת חיל-האוויר הישראלי. כתב אשר:

קראתי בעניין, ובהשתתפות, את מי-כך אל "דובר הצבא הפלסטיני בניו-יורק טיימס (16 במארס), שבו הבעת את כאבך על רציחתו של דודנך הישראלי אימרי תל-אורן — "הוא היה בן 14, וניגן בקלרנית" — בידי מחבלים פלסטינים. המילה "רצח" לא נראתה שלא-במקומה.

אך מה שנראה שלא-במקומו היה הדיעה הקדומה שלך. את כתבת מתוך זעם וזעם, ויהא לגיטימי ככל שיהיה, שוחק את ה-מעטה שבו אנו עוטפים את יצרנו הנחר-תים ביותר. במיקרה שלך, הגברת אר-זיק, ניכרה מתוכו הדיעה הקדומה האתנית ומה שחשוב יותר — המעמדית. אני, כי יהודי ברעמך, כבור שגישה מסוג זה פו-געת ביותר. אנו, שזמה זמן כה רב היינו קורבנות הקנאות העיוורת ורצח העם ש-היא מביאה כה תכופות בעיקבותיה, אל לנו להפוך מפגיעה ומבצעיה, גם לנוכח אויב נואש ומרושע.

כיצד אוכל להאשימך בקנאות עיוורת? או בדיעה-קדומה מעממית? התבונני ב-מחשבותייך ובמילותייך, הגברת אוזיק, התבונני בהספדך לאמרי תל-אורן, שהיה בנה המחונן של מישפחת יהודים אינטלק-טואלית בת המעמד-הבינוני. מישפחה ש-חיה עמדו בסימן הרווחה — בית מוקף גינה, מכונית, חיים בצל האמנות.

קורבנות הפלישה. אחרי-כך פני אל עמוד 16 באותו גיליון של הניו-יורק טיימס שבו, הרחק מעיניהם של אלה המחפשים

זמר נומע

עד נשיא המדינה

רק את סיפורי העמוד-הראשון, המצאי התייחסויות לקורבנותיה האורחים של פלישת-התגמול הישראלית ללבנון: "אחד התושבים שלא נמלט, סיפר כי שני ילדים איבדו את רגליהם בהפגזות." אחרים איב-דו את חייהם, שלא לדבר על כפרים של-מים ועל אתרי-המגורים העלובים שאנו מכנים, "מחנות פליטים" אשר הופצצו או הופגזו על-ידי הצבא הישראלי.

האם את בוכה באותה השתתפות-בצער על ילדים אלה, הגברת אוזיק? על הילדים שבעוגיים הסרת-התיקוה אינם יודעים ש-י רה או קלרנית, תיזמורות וגנים עמוסי-פרי, נוחות או שלוה?

את נשמעת לי כאדם הגון, הגברת אר-זיק, ואין ספק שאת מצרה על כך שהילדים הללו נפצעו, הפכו נכים או נהרגו. אך האם גם הם ראויים לאותו הספד כמו אימרי, הנער-האמן, ומישפחתו? האם הם אשמים במותם-שלהם, צעירים ישראליים הבוגרים מאימרי תל-אורן בשנים ספורות בלבד, ראויים לכינוי "רוצחים"? ה-אם הישראלים הוירים בנשק ארוך-טווח והמונחה על-ידי "בקרה מרחוק" הם "נכים ומושחתים מבחינה מוסרית"?

מסופקי אם את רואה את פני הדברים כך, הגברת אוזיק, לא. נראה שאת רואה פיקחים, אינטלקטואלים, אמנותיים, בני המעמד-הבינוני החיים חיי-נוחות בדיוק כמון וכמוני, הם גורמים אולי את מותם של ילדים ובוגרים חפים-מפשע, אך הם

עושים זאת רק כדי להגן על מולדתם, מו-לדתנו, מולדת העם היהודי.

כשפלסטין היתה מיושבת על-ידי ער-בים, נלחמנו בעוז כזה של אל-פתח ו-הרגנו, על-מנת לקחת מה שלדעתנו היה שלנו. עתה, כאשר דור של פלסטינים א-בי יונים ונואשים מנסה לקחת את הארץ בחזרה, המצב הפוך — בני-עמנו הם ה-מגינים על מולדתם.

העומד בדרך — אויב. המילחמה בארצות, הגברת אוזיק, ואין זה משנה מי פותח בה, מבוגרים הופכים רוצחיהם של אחרים, כולל ילדים קטנים, לא מפני שאלה מצויים להם איום צבאי אלא מפני שהם עומדים בדרך; כל מי שעומד בדרך הופך אויב. הברוטאליות אינה יודעת גווע, צבע או מעמד. וכאשר אלה מבינינו הסבורים שהם נעלים על האחרים — "תרבותיים" יותר, אם לשאול את התואר שהענקת לדודנך המוסיקלי — מכריוס, מילחמה והורגים בחפים-מפשע, הרי זה מעציב במיוחד.

אני משתתף בצערך על מותו של דודנך אימרי, הגברת אוזיק, אך אני יכול לחלוק עימך את מרירותך החד-צדדית. אילו חי אימרי, היה בוודאי מתגייס לצבא ישראל בקרוב, אין ספק שגם הוא היה זוכה בהזדמנות לירות באורחים, בנערים בני 14 שאולי גם הם היו עוסקים במוסיקה אילו ניתנה להם הזדמנות לכך, והוא לא היה יורה בהם בקלרנית שלו, הגברת אוזיק.

כליבי ובנפשי אני עדיין תומך בישראל, גם לא לא ביטוחיה. אך אני מתפלל לאלוהים, ואני מקווה שתצטרפי אלי בכך, שמתוך סיבלותיו של עמנו, מתוך המורשת המשותפת של תלאות ודיכוי, נתברך במעט יותר צניעות והשתתפות בגורלם של בני האדם — עניים כעשירים, שחורים כלבנים, צעירים כקונים, רק אז יוכלו תפילותינו לשלום להישמע חלולות פחות, ונהיה בטו-חים יותר ב"תרבות" שבנו.

דרכי אדם

זמר נודד

זמר ישראלי שנתקד

בסירובים בארץ

קוצר הצנחה וצובר כסף באירופה

כאשר החליט מוטי נוטע (28) לפני שמונה שנים, שהוא רוצה להיות זמר מצליח ומפורסם, הוא לא חיאר לעצמו בכמה יסורים כרוך המירוץ אל התהילה. מאז ועד היום לא חדל הגינאי המתול-תל לרגע ממאמציו להגשמת שאיפתו, ביובו מאות אלפי לירות על הקלטות ויצידו מוסיקאלי, וספג סירובים לא-תמיד אדיבים מעורכי תוכניות מוסיקאליות ב-רדיו ובטלוויזיה, גם בחייו הפרטיים לא רווה נחת, והמריבות עם אשתו רחל הפכו לדבר שבשיגרה. "תעזוב את המוסיקה", היא נהגה לגעור בו, "אתה לא רואה שלא מתייחסים אליך ברצינות? מוטב להיות סוחר, זה יותר מכובד ויותר מ-ניס".

באחד מלילות החדש שעבר, כשחזר מוטי מהופעה, הוא נכנס לבית ריק, רחל עזבה אותו, בזמן היעדרו, כשהיא לוקחת איתה את שני ילדיהם: דורון בן השש ואלון בן השנתיים.

סיפור מוטי השבוע:

החיים שלי מרים ומלאי אכזבות, אני שר בעשר שפות ומגנן בעשרה כלים, שנתיים וחצי ניגנתי ושרתי במועדון המערה ביפו, ועכשיו אני מופיע בפיאנו-בר באילת, אנשים ניגשים אלי, אמרים שאני זמר נהדר ושואלים למה לא שומר עים אותי ברדיו ולא רואים אותי בטל-וויזיה, אמרים לי שהקול שלי מוכיר את קולם של גט קינג קול — אני שר הרבה שירים שלו — ושל ששי קשת. אני שר בסיגנון של מוסיקה קלה לריקוד, דימ, בעיקר שירים דרום-אמריקאים, ב-קצב של סמבה ובוסה-נובה.

הקלטתי תקליטון, אותו הבאתי לכל אנשי הרדיו, הם אמרו שזה לא מספיק טוב, ושאנסה שוב. הקלטתי תקליטון נוסף, וגם אותו לא שידרו אפילו פעם אחת ברדיו, הופעת התשואות ראשונות ולא יצא מזה שום דבר, פניתי לאפרים וייל בקשר להופעה בדלת פתוחה, הוא ענה (החשד בעמוד 63)

Advertisement for a club or organization. Text includes: נפסח ירושלים ת"ר 78 תערוכת נולים לאומית נניי האומה 23.4-2.5 בתכנון חופשת הפסח שלכם אל תשכחו לקבוע תאריך בביקור בתערוכה ת"ר 78 חוויה נכנ המשיכה

Advertisement for Pirson's. Text includes: קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת פירסום אידיאל אבן גבירול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי) 227117, 227118 סלפון חניה חופשית

Advertisement for Aronov. Text includes: ארונוב ציפוי זלתות וקירות

Advertisement for Gitron's. Text includes: גיטרות * אקורדיונים כלי-נשיפה * אורגנים מיתרים * תופים השאלה * מכירה * תיקונים גינזבורג מוסיקה אלבני 48 (ליד רח' באולה) ת.א. טל: 3-57773 נוסד ב-1940